

Zemanův pokus o nápravu jedné velké české ostudy

- CZ24 News | 22. září 2019

V roce 2008 uznala nezávislost takzvaného státu Kosovo většina zemí nacházejících se ve sféře přímého vlivu zahraniční „politiky“ Spojených států. Některé země se této silou předurčené mezinárodní ostudy ovšem nezúčastnily, neboť si jejich vlády velice dobře uvědomovaly, že nezávislost takzvaného kosovského „státu“ představuje nebezpečný precedens, který se jako vržený bumerang může kdykoliv vrátit i oné případné signatářské zemi a zasáhnout ji, obrazně řečeno, přímo do hlavy.

Ztráta respektu k mezinárodnímu právu a obnovené „porozumění“ vazalů pro násilí páchané jejich mocnými pány, jakoby vytvořily prostor pro rezignaci už úplně na všechno, co bývalo v čestnějších časech považováno za solidní a slušné.

Participace na citelném poškození Srbska se ovšem některé státy zdržely. A to i přesto, že i ony (přesněji řečeno, jejich reprezentace) jsou nuceny točit se po větru, jenž vane z Washingtonu. Tak učinily například i Slovensko a Rumunsko. Obě země neuznaly kosovský kvazistát za stát ze sebezáchovných důvodů, tedy při dobrém vědomí možnosti, jež za určitých nepříznivých okolností nemusí být vůbec hypotetická. Tedy, že o části i jejich vlastních území mohou usilovat maďarské národnostní menšiny. Stačí, aby amputace provedené na jejich těle nechirurgickým způsobem ignorujícím hrozbu infekce, vyhovovala některé velmoci. Hlavně té, která v daném okamžiku, bohužel pro všechny ostatní, vede ligu. Takto vznikne v podstatě objednávka na mezinárodní podporu jakékoliv lumpárny a teroristé pracující krvavě na odtržení vybraného území se prostě označí za bojovníky za samostatnost. Za utlačované a oprávněné ke všemu. A hlavní proud médií se pak postará o to, aby zelená byla modrá a černá se stala růžovou. A aby velice mnoho lidí na celém světě vůbec nepochopilo, oč se vlastně v daném případě jedná.

Ukrást něčí území s podporou mocnosti, jíž krádež vyhovuje, je velice snadné

Ono ukrást něčí území díky dočasné účelové symbióze některé národnostní menšiny s velmocemi, jimž ona amputace části suverénního státu z nějakého špinavého důvodu momentálně vyhovuje, je věc nesmírně snadná. Dokonalý návod k použití poskytli ve třicátých letech sudetští Němci pod vedením Konráda Henleina, čímž se mělo Československu, včetně jeho nástupnických států, dostat ponaučení platného po zbytek věků. Tedy, za žádnou cenu nepodporovat krádeže území kteréhokoli státu, které řídí účelově a mimořádně hanebným způsobem některá světová nebo i jen evropská mocnost.

Československý precedens z třicátých let 20. století je v podstatě učebnicí postupů, jaké může kterákoliv národnostní menšina kdykoliv aplikovat na jakýkoliv stát. Stačí podnítit nespokojenost národnostní menšiny (jakékoliv) a postupně ji systematicky přizívat. Jako v kuchařce pak přidáme několik dobře připravených provokací oficiálních míst státu, jenž je „žalářem“ národnostní menšiny. Důkladně promícháme, a když stát zareaguje správně, tedy násilím vůči bojovníkům za svobodu, pak stačí začít křičet do světa. A v případě, že „svět“ má své plány, jimž amputace území vyhovuje, pak „svět“ zasáhne. Katalánci ve Španělsku ovšem měli tu smůlu, že „svět“ po rozpadu Španělska

nevolal. Tudiž jejich volání o pomoc zůstalo nevyslyšeno a vůdcové secesionistického hnutí putovali do exilu či do vězení. Kdyby to byli italští karbonáři, skončili by možná v Brně na Špilberku.

Neexistuje snad lepší příklad dvojího metru, jenž je v našem světě „according Washington“ uznán za oprávněné měřítko, než jakým jsou uznávání či neuznávání nových států, amputací, anexí a podobných jevů. Někdy souhlasíme, jindy hlasitě protestujeme, tleskáme nebo strháváme sochy. Na základě čeho? Inu, za těchto časů po směru větru vanoucího přes Atlantik, nikoliv podle práva. Ostatně, stejně jako za posledních sto let vlastně pořád. Vlastní větry patrně my, Češi, už nemáme. Tedy, alespoň v zahraniční orientaci...

Zatímco rozumné vlády nebo alespoň vlády schopné naslouchat tikotu dějin odmítly uznat území postrádající byť i jen elementární předpoklady pro to stát se suverénním státem, nadto reprezentované osobami důvodně podezřelými z páchání válečných zločinů včetně extrémně odpudivých zvěrstev, české vládě pod vedením Mirka Topolánka na uznání Kosova nic divného nepřipadalo.

Washington si na území Jugoslávie přál vybudovat obří vojenskou základnu a Německu nebylo vůbec proti mysli ještě jednou ztrestat Srby za tu drzost, že se ve druhé světové válce v podstatě sami vymanili z německého obklíčení. Byť partyzánské oddíly řídil Chorvat Tito. Poprvé to Němci Srbům zavařili bleskurychlým uznáním nezávislosti Slovinska a Chorvatska, čímž vlastně jenom vhodili zapálenou zápalku do balkánského sudu se střelným prachem. Děsivé dílo se zdařilo, všechny národy bývalé Jugoslávie se vrhly proti sobě. A krev tekla ve velkém. V podstatě úplně stejně, jako tomu bylo pod německým dohledem v časech nacistické okupace a za časů loutkové fašistické vlády v Chorvatsku.

Dějiny, jež jednou proběhly jako tragédie, se údajně vracejí už jen v podobě frašky. Jugoslávie byla a je výjimkou. Tam po jedné tragédii nastoupila tragédie druhá a případ Kosova byl tragédií třetí.

I kdyby podepsali úplně všichni, Češi podepsat neměli!

Česká republika se onoho května 2008 podepsala pod něco, pod čím nikdy český podpis neměl figurovat. I kdyby se podepsali úplně všichni, dokonce i Rusko a Čína, Češi se na takový papír v cizím zájmu degradujícím suverenitu jednoho evropského státu, nota bene tradičně velmi spřáteleného, podepsat nikdy neměli! Zakazuje jim to nejenom soudnost (vlastnost v politice obtížně doložitelná), ale hlavně jejich vlastní historická zkušenost!

Vlastně s odstupem sedmdesáti let tehdejší česká vláda připojila „chybějící“ český podpis pod Mnichovskou dohodu ze září 1938. Uznáním metody okrádání suverénních států o jejich území přihráli fantasticky nekompetentní čeští politikové (jako je tomu, až na nepatrné výjimky, už po třicet let) sudetským Němcům argument, který si tito prozatím tiše schovali do šuplíku, kde si tento ex-post souhlas s lumpárnami počká, až nastane ta „správná chvíle“. Kritizovali jsme fakt, že zástupci Československa nebyli v roce 1938 přizváni do Mnichova a že se rozhodnutí „o nás“ událo „bez nás“. No, nakonec jsme se dočkali. V roce 2008 jsme tedy byli přizváni k jiné hostině, z těla někoho úplně jiného. Měli jsme odmítnout. Ale tak jsme neučinili. Když Tantalos předložil bohům pokrm z vlastního syna Pelopa, bohové jej vyhnali od stolu a odsoudili k věčným mukám v Hádově říši. Jsa po kolena v pramenité vodě, trpěl Tantalos ukrutnou žízní a ovoce ve větvích nad jeho hlavou se zvedlo pokaždé, když po něm natáhl ruku. Inu, Tantalova muka. Řečtí bohové byli sice nevyzpytatelní, ale občas, tu a tam, i spravedliví.

Pokusit se vymazat český podpis pod uznáním nejpodivuhodnějšího a nejspornějšího evropského území prohlašujícího se za samostatné, suverénní, a dokonce za něco, co je úplně v pořádku, je otázkou cti. Těžko říci, jaké motivy vedou prezidenta Miloše Zemana k tomu, aby odvolání českého souhlasu s krádeží Kosova předložil české vládě. Možná se jedná jenom o další ze Zemanových oblíbených provokací světa, který se pod dohledem Washingtonu už dlouho řídí bezprávím a absurdnostmi všeho druhu. Žádat něco, co je v souladu s ochranou územní integrity suverénních států, v tomto případě Srbska, je v našem absurdním systému v podstatě výstřelkem.

V normálním světě je recesistou člověk, který nabízí hodně kuriózní řešení věcí. Ve světě, který se v důsledku některých společenských, mediálních, ekonomických a politických deviací zbláznil, se recesistou stává naopak člověk, jenž žádá věci rozumné. Tam, kde lidé chodí po rukou, se vzpřímená chůze na zadních končetinách jeví jako výstřelek k popukání smíchy. „Dobro došli,“ řeklo by se asi v bývalé Jugoslávii.

Můžeme si se stoprocentní jistotou vsadit na to, že tento další Zemanův krok vyvolá vlnu zděšení u všech zastánců nesolidního, nesamostatného, nemorálního, bezprávného, lokajského a násilného vývoje pod laskavým dohledem USA, kteří mají v ČR exkluzivní přístup do médií veřejné služby, v nichž se ovšem tváří náramně spravedlivě. Nastanou tedy plamenná kázání „na horách kavčích“ (Kristus kázal jinde) a horliví leč pozdní to vyznavači Achnatonova slunečního kultu j mou se sepisovat nové žaloby na prezidenta. Opravdu, dobro došli! Karel Schwarzenberg se už ozval. Další budou stoprocentně následovat. Chybět nebude vůbec nikdo z teamu hvězd.